

บทนำ

กาลครั้งหนึ่ง เทพอมะธีอัสผู้ควบคุมโลกได้เก็บพลังของตัวเองเอาไว้ในหีบใบหนึ่ง พระองค์ปิดผนึกมันอย่างแน่นหนาแล้วเก็บหีบไว้ในวังดำน่าน ซึ่งเป็นสถานที่ที่อยู่กึ่งกลางระหว่างสามดินแดน มนุษย์ แม่มด จอร์สลัด หรือที่เรียกว่าดินแดนสามเหล่าทัพ และมอบหมายให้เทพรักษาคอยพิทักษ์ดูแลหีบ

เทพอมะธีอัสได้สร้างกุญแจขึ้นมาดอกหนึ่งเพื่อเปิดหีบ ไม่ว่าใครก็ตามที่ได้เปิดหีบ คนผู้นั้นก็จะได้รับพลังอำนาจอย่างมหาศาลและทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการ

แต่เมื่อเวลาผ่านไป กุญแจก็ได้หายสาบสูญไปตามกาลเวลา เรื่องทั้งหมดจึงกลายเป็นเพียงตำนานเล่าขานสืบต่อกันมา โดยที่โลกรู้ว่ามันเป็นตำนานที่มีอยู่จริง

บทที่ 1

เงอภุญแจ

"ไม่ ข้าทำไม่ได้หรอก"

"เจ้าต้องทำได้ บัน"

"ข้าทำไม่ได้ เจ้าก็รู้ว่าข้าไม่ถนัดเรื่องอะไรแบบนี้ ข้าไม่ชอบหนักหรอก นะไอ้การหลอกลวงเนี่ย"

"โอ้เว้ย! อย่าทำตัวเป็นคนตีให้มันมากนักจะได้มัย ไอ้กระต่ายโง่! รู้หรือเปล่าว่าการทำตัวเป็นคนตีของเจ้าจะทำให้พวกเราอดตายกันหมด"

"พอซี้ ตั้งแต่เกิดมาข้ายังไม่เคยหลอกใครเลยนะ"

"ก็เคยซะสิ แล้วข้าก็ไม่เห็นว่าเจ้าจะไปหลอกอะไรเขามากมายเลย กับอื่แค่เอาหน้าปุยุ ของเจ้าไปโชว์เขาแล้วทำตาปริบๆ เรียกความเห็นใจ แค่นี้! เจ้าจะทำหรือไม่ทำ เจ้าอยากเป็นกระต่ายดีที่เนื้อหนังเข้าไปอยู่ในท้องข้า หรือกระต่ายเลวที่ร่างอยู่ครบถ้วนล่ะ"

"อืมๆ ก็ได้" บันตอบรับเสียงอ่อย

"ดี! จันทพข้าให้สัญญาณ เจ้าก็วิ่งไปลี้มอยู่กลางตลาดตรงนั้นเข้าใจมัย รอนกว่าจะมีคนเข้ามา เจ้าก็ถ่วงเวลาเขาไว้แค่นั้น ที่เหลือข้าจัดการเอง"

"อะ...อืม ก็ได้"

"เออละ หนึ่ง! สอง! สาม! ไปเลยบัน" ร่างสีขาวยเล็ก ๆ ของบันกระโดด
ไปที่กลางตลาดอย่างรวดเร็ว ก่อนจะนอนหมอบลงอย่างน่าสงสาร
ผ่านไปราวครึ่งชั่วโมง แต่ยังไม่มียี่แวนว่าจะมีใครสนใจเจ้ากระต่ายน้อย
เลยสักนิด

"ว่าไงเจ้ากระต่ายน้อย เป็นอะไรไปละ"

เสียงหนึ่งดังขึ้นเมื่อบันทำท่าจะลุก มันหันไปมองเหยื่อรายแรกก่อน
จะพยายามข่มอารมณ์เมื่อตัวเองจะหัวเราะพรีตออกมา

คนตรงหน้าเป็นผู้ชายร่างเตี้ย หากแต่ลำตัวนั้นล่ำดั้น ผมและหนวดเครา
ของเขาหยิกยาวรุงรังบดบังไปทั้งใบหน้า มีเพียงดวงตาดวงเล็ก ๆ กับจมูก
โตๆ เท่านั้นที่ยังพอโผล่ออกมาให้เห็นอยู่บ้าง

คนแคระ! ใช่แล้ว นี่คือนเหยื่อรายแรกของบันหลังจากรอมานเกือบครึ่ง
ชั่วโมง มันเป็นคนแคระ มนุษย์ตั้งเยอะแยะเดินผ่านไปผ่านมาไม่มีใครเห็น
มัน แต่คนแคระคนเดียวเดินมาเห็นซะนี่

บันทำตาปริบๆ พลังบั้นสีหน้าให้ดูน่าสงสารที่สุดให้คนแคระใจบุญ
ทั้งที่ใจจริงมันอยากกระเบิดเสียงหัวเราะออกมาเสียมากกว่า

คนแคระเป็นพวกกึ่งมนุษย์ที่อาจเรียกว่าน่าขันที่สุดก็เป็นได้ พวกนี้ยัง
น่าขันยิ่งกว่าพวกชอบบิทชะอีก เพราะอย่างน้อยพวกชอบบิทก็ไม่ได้ดูน่า
อึดอัดเท่าคนแคระ แต่เป็นที่รู้กันดีว่าพวกคนแคระมีสมบัติมาก พวกมันมัก
จะชอบสะสมของมีค่า หรือบางทีมันก็ไม่มีค่าแต่ถ้าถูกใจก็เก็บ ที่สำคัญคือ
นิสัยหวงสมบัตินี้แหละที่เป็นจุดเด่นของมัน ไม่เหมือนพวกชอบบิทที่ไม่ว่า
จะมีเท่าไรก็ผลาญไปกับการกินดื่มและร้องรำทำเพลง

คนแคระอุ้มบันขึ้นขณะที่ร่างหนึ่งเคลื่อนไหวผ่านไปอย่างรวดเร็ว ซึ่ง
แม้แต่คนแคระเองก็ไม่ทันสังเกต เร็วชนิดที่ว่าแทบจะมองไม่เห็น มันเป็น
การเคลื่อนไหวที่บันเรียกว่า 'เร็วสายลม' แต่พอซ้ชอบคำว่า 'เร็วสายฟ้า'
หรือ 'เร็วฟ้าผ่า' มากกว่า

บันคิดว่าคงไม่มีใครสามารถเคลื่อนไหวได้เร็วไปกว่านี้อีกแล้ว นี่เป็น
ข้อหนึ่งที่บันนึกชื่นชมเพื่อนหมาจิ้งจอกของตน ถ้าไม่นับรวมอีกหลายๆ อย่าง

10 The Key

บันสะบัดร่างสปีดตัวออกจากคนแคระแล้วกระโดดหนีไปอย่างรวดเร็ว
ทำเอาคนแคระตกใจงุนงง

"ได้เยอะมัย ฟอช" บันเอ่ยถามเจ้าหมาจิ้งจอกทันทีที่วิ่งกลับมาหา ซึ่ง
คงเป็นภาพที่น่าขันสำหรับผู้ที่ผ่านมาเห็นหน้าดู กระจายคุยกับหมาจิ้งจอก
ที่กำลังคู้ยเขี่ยอาหารที่ขโมยมาได้

"ยิ่งกว่าเยอะซะอีก" ฟอชหันมาแสบยิ้มอย่างพึงพอใจ "เจ้านี่เจ๋งจริงๆ
เลยบัน นอนอยู่ตั่งนานมนุษย์จันๆ เดินผ่านไปผ่านมาตั่งเยอะเยอะไม่สน แต่
เจ้าคนแคระอ้วนคนเดียวตันสนชะนี้ งานนี้ได้คุ้มกันไปอีกหลายมือนั่น"

"จริงเหอ!" บันเอ่ยอย่างตื่นเต้น "โอโฮ ได้เยอะจริงๆ ด้วยแฮะ เนื้อ
ดีจ ทั้งนั้นเลยนี่นา"

"ไม่ใช่แค่นั้นนะ" ฟอชพูดต่อแล้วใช้ปากเท่อดผ้าอีกห่อให้ของข้างใน
หล่นออกมา "พลาสติก สามตัว เนื้อสันชั้นดี ที่ล้ำคณมีแครอตตั่งห้าหัว
สำหรับเจ้าด้วย แล้วนี่อะไรเนี่ย"

มันใช้ขาน้ำเชียวหัวแครอตที่ทับอะไรบางอย่างอยู่ออก ก่อนจะเอาจมูก
สีน้ำตาลเข้มน้กลงไปดมฟุดฟิด

"อะไรนะ"

บันถามก่อนจะพบว่ามันคือกุญแจเก่าๆ สีสนิมดอกหนึ่ง แต่มีลวดลาย
สลักค่อนข้างแปลกตา

"คงจะเป็นกุญแจบ้านละมั้ง มีหวังเจ้าคนแคระนั้นคงต้องนอนกลางดิน
แน่คินนี้"

"แต่ข้าว่ามันดูแปลกเกินกว่าจะเป็นแค่กุญแจบ้านนะ"

"ฮึ จะอะไรก็ช่าง แต่ข้าว่าเรารีบกลับบ้านก่อนดีกว่า ถ้าข้ากว่านี้เดียว
จะไปหาเจ้าสิงโตไม้หัน มีหวังโดนมันหาเรื่องเอาอีก" เจ้าหมาจิ้งจอกบอก
พลางคาบทุกอย่างใส่ห่อผ้าตามเดิมแล้วเดินเข้าไป

บันพยักหน้าเห็นด้วย แล้วก็ต้องรีบวิ่งตามฟอชที่เดินห่างไปแล้วให้ทัน

ร่างสองร่างมาหยุดอยู่หน้าโพรงไม้เล็กๆ โพรงหนึ่งที่อยู่จะลึกลับ
นิดหน่อย เพราะมันสามารถพรางตัวปะปนไปกับแมกไม้ได้โดยแทบมองไม่

เห็น แต่โพรงไม้ที่แทบจะหาทางเข้าไม่ได้แห่งนี้แหละที่ถูกเรียกว่าบ้านของ
บันและฟอช

บันก็มลงซุดดิน เผยให้เห็นปากโพรงขนาดเล็กที่กว้างพอสอดตัวมุดเข้าไป
ไปได้

เจ้ากระต่ายพาร่างของตัวเองมุดเข้าไป ก่อนที่ฟอชซึ่งแม้จะเป็น
หมาจิ้งจอกที่ตัวใหญ่กว่ากระต่ายอย่างบัน แต่ก็ไม่ได้ใหญ่ไปกว่ากันมากสัก
เท่าไรรมุดตามบันเข้าไปติดๆ

ภายในมีกองฟางขนาดย่อมชวนคอบอุบอุ่นอย่างที่ฟอชเห็นแล้วอยากจะ
เข้าไปซุกตัวนอนขดอยู่ในนั้น ฟอชแบ่งอาหารครึ่งหนึ่งให้บัน ก่อนจะหันไป
ซุดหลุมเพื่อฝังอาหารเก็บไว้กิน

"แบ่งปลาไปให้เจ้าสิงโตแค่สองตัวก็พอแล้ว ที่เหลือก็เก็บเอาไว้ ไม่
ต้องเอาไปให้มันหรอก"

"แล้วคุณแจนี่ล่ะจะเก็บไว้มัย" บันคาบกุญแจส่งให้ฟอชก่อนจะหันไป
ซุดหลุมต่อ

แม้จะเป็นรังเล็กๆ ที่แทบจะเป็นรังหนู แต่นี่ก็เป็นทีที่ทั้งคู่ช่วยกันแอบ
สร้างขึ้นมาอย่างยากลำบาก และยังเป็นทีลับที่รู้จักกันเฉพาะพวกมันเท่านั้น กว่า
จะสร้างขึ้นมาได้ทั้งบันและฟอชต้องคอยหลบพรรคพวกที่หูด้าเป็นลับปะรด
ของเจ้าสิงโตจนเกือบถูกจับอยู่หลายครั้ง ถึงมันจะเล็กจนน่าอึดอัด แต่สำหรับ
ทั้งคู่แล้วที่นี้ก็คือนบ้านที่อบอุ่นและปลอดภัยที่สุด

เจ้าหมาจิ้งจอกพิจารณากุญแจที่ได้มา ก่อนจะพยายามซ่อนมันไว้ใน
ขนแผงคอสีน้ำตาลแดงของมัน

ฟอชเองก็ไม่คิดว่ามันจะเป็นแค่กุญแจบ้านธรรมดาๆ เหมือนที่บันบอก
ลวดลายแปลกๆ บนกุญแจทำให้มันรู้สึกสนใจอย่างประหลาด

"ข้าจะเก็บมันไว้เอง ข้าว่ามันก็สวยดี หรือเจ้าว่าไง"

"ไม่รู้สิ ข้ารู้สึกว่ามันดูน่าขนลุกมากกว่าสวยนะ เอาละ เสร็จแล้ว
ป่านนี้พวกสัตว์อื่นๆ คงไปถึงกันหมดแล้วละ" บันตบดินกลบเป็นครั้งสุดท้าย
พวกมันออกมาจากโพรงไม้โดยที่ฟอชไม่ลืมคาบห่อผ้าที่ใส่ปลาไว้สอง

12 The Key

ตัวมาด้วย แล้วบันก็ปิดปากโพรง จากนั้นพวกมันก็เดินมาจนถึงปากทางเข้า ถ้ำขนาดใหญ่ที่คั่นตา

"พอช บัน พวกเจ้าไปไหนกันมา" หมาป่าที่คอยเฝ้าปากถ้ำถามขณะ ทั้งคู่กำลังจะเข้าไป

"เอ่อ คือ..."

"ไปหาเหยื่อมานะ มีอะไรหรือไง" พอชตอบแทนบันด้วยเสียงอู้อี้นิดหน่อย เพราะมีห่อผ้าคาบอยู่ที่ปาก

"งั้นหรือ ก็ไม่มีอะไรมากรอก แค่เห็นว่าพวกเจ้ามาช้า ตอนนี่สิงโต กำลังอารมณ์ไม่ดี รู้สึกว่าวันนี้แต่ละตัวจะได้อาหารมาน้อย มันก็เลยโมโห นิดหน่อย พวกเจ้าก็ระวังด้วยแล้วกัน"

"อืม! ขอบใจที่เตือน ไปกันเถอะบัน"

พอชและบันเดินผ่านหมาป่าเข้าไปในถ้ำโดยมีสายตาของอีกฝ่ายคอย จ้องบันตาเป็นมัน ความจริงพรรคพวกของสิงโตทุกตัวก็จ้องบันแบบนี้กัน ทั้งนั้น

แน่ละ! มันก็สมควรจะเป็นอย่างนั้น เพราะบันเป็นสิ่งเดินได้ที่ย้วยน้ำลาย พวกมันอยู่ทุกวัน ที่พวกมันไม่กระโจนเข้ามาตะครุบ จิกเนื้อกระต่ายนุ่มๆ ของบันเข้าปากซะให้รู้แล้วรูดอกก็เพราะมีพอชนี่แหละที่เป็นกำแพงขนาดใหญ่ คอยขวางอยู่

เป็นที่รู้กันว่าพอชไม่ได้เป็นแค่หมาจิ้งจอกตัวเล็กๆ ตัวหนึ่ง พอชเป็นที่เกรงกลัวของสัตว์ทุกตัว และทุกตัวก็ต้องคอยเกรงใจมัน พอชเป็นหมาจิ้งจอกที่ฉลาดที่สุดในป่าราชา มันสามารถเอาชนะสัตว์อื่นได้โดยแทบไม่ต้องใช้กำลังด้วยซ้ำ และมันก็เป็นพรรคพวกตัวเดียวที่ไม่กลัวสิงโต แต่พอชก็ฉลาดพอที่จะเลือกไม่กลัวอยู่ในขอบเขต บางสถานการณ์มันเองก็ต้องยอมอ่อนข้อให้สัตว์อื่น เพราะถ้าเทียบขนาดของพละกำลังและพรรคพวก พอชไม่มีทางชนะได้อยู่แล้วต่อให้ฉลาดแค่ไหนก็ตาม

แต่ถ้าวันใดวันหนึ่งไม่มีพอช พอชเองก็รู้ว่าบันจะเป็นยังไง แต่ก็ใช้ว่าพอชจะยอมให้วันนั้นมาถึงซะเมื่อไหร่ ถ้าเกิดอะไรขึ้นมาล่ะก็ เจ้าหมาจิ้งจอก

ตัวนี้แหละจะปกป้องตัวเอง

เมื่อทั้งคู่เดินเข้าไปถึงก็พบว่าสัตว์ทุกตัวมากันครบแล้ว ฟอซ์และบันก้าวไปที่โถงว่างด้านหน้า ก่อนที่บันจะค้อมหัวปยุย ที่ปกคลุมไปด้วยขนให้กับสัตว์ขนาดใหญ่ที่นอนหมอบอยู่บนแท่นหินที่เปรียบเสมือนบัลลังก์

ฟอซ์ไม่ได้ค้อมหัวตามบัน แต่กลับยืนเงิบๆ อยู่ข้างๆ พลังส่งสายตาสีน้ำตาลแดงแข็งกร้าวทำทนายไปให้อย่างที่เคยทำเป็นปกติ

"ไง ฟอซ์ บัน พวกเจ้าคงบอกเหตุผลกับข้าได้นะว่าทำไมถึงมาช้า และข้าก็หวังว่ามันจะเป็นเหตุผลที่ดีพอสมควร" ร่างใหญ่ที่นอนหมอบอยู่บนบัลลังก์เอ่ยเนิบๆ ด้วยน้ำเสียงเย็นๆ ซึ่งฟังดูก็พอจะรู้ว่าทางที่ดีถ้าเลี่ยงไม่เข้าไปยุ่งด้วยได้ก็ควรจะเลี่ยงเป็นอย่างยิ่ง

"เอ่อ... เอ่อ... พระ... พวกเรา..." บันเอ่ยเสียงสั่นพ่อยๆ กับร่างของมัน

"คงไปปลุกต้นไม้มาั้ง โง่จริง ถ้ามไม่รู้จักคิด" ฟอซ์เอ่ยพึมพำกับตัวเองอย่างທີ່สิงโตได้ยินไม่ถนัด แต่สำหรับบันที่ยืนอยู่ข้างๆ พร้อมกับสัตว์อื่นๆ ที่อยู่ข้างหลังแล้วล้วนได้ยินอย่างชัดเจน

"ฮะ! เมื่อกี้เจ้าว่าอะไรนะฟอซ์" สิงโตถามซ้ำ

"เอ่อ คือว่า" บันชิงพูดขึ้นก่อนที่ฟอซ์จะหลุดปากพูดอะไรที่จะก่อให้เกิดอันตรายกับตัวเองไปมากกว่านี้ "พระ... พวกเราไปหาเหยื่อมาขอรับ พอหาได้พวกเราก็รีบตรงมาที่นี่เลย"

"จั้นหรือ แสดงว่าคงจะได้เหยื่อตัวใหญ่น่าดูเลยสินะถึงได้มาช้าแบบนี้"

"ไม่หรือขอรับ ตัวเล็กนิดเดียวเอง" บันตอบอย่างซื่อๆ พลังคิดไปถึงคนแคระแล้วจะหลุดหัวเราะออกมา แต่ก็ต้องกลั้นหัวเราะเมื่อเหลือบไปเห็นดวงตาเพชรฆาตของสิงโต "เอ่อ หมายถึงคนแคระนะขอรับ"

"คนแคระ?" สิงโตทวนคำ "จั้นเจ้าก็คงได้มาเหยื่อสินะ" สิงโตเอ่ย พลังจ้องไปที่ห่อผ้าที่ฟอซ์คาบอยู่

เฮอะ! ฟอซ์ส่งเสียงในลำคออย่างหมั่นไส้ ก่อนจะปล่อยห่อผ้าที่คาบไว้ออกจากปาก แล้วยกขาขึ้นเกาหลังไปหุอย่างเบื่อหน่าย

หมาป่าที่นั่งอยู่หน้าแท่นหินลุกเข้ามาคาบห่อผ้าไปให้สิงโต

14 The Key

"เอาออกมาให้หมด!" มันหันมาตะคอกทันทีที่เห็นว่าข้างในมีเพียงปลา
สองตัว

"หมดแล้ว" ฟอซ์บอก

"ไม่มีทาง มันต้องมีอีกสิ คนแคระจะมีแค่ปลาสองตัวได้ยังไง"

"มีสีมอหรือเปล่า นิสัยงกๆ แบบคนแคระมีแค่นั้นก็ถูกแล้วนี่"

"ข้าไม่เชื่อ จัดการทำให้มันพูดหน่อยซิ" ลิงโตลั้งก่อนที่หมาป่าสอง
ตัวที่ยืนอยู่ข้างๆ จะเดินตรงเข้ามา

"พวกเจ้ากล้าแต่ต้องข้าเหรอ!!" ฟอซ์ชูฟอใส่ หมาป่าจึงหันไปมอง
ลิงโตเป็นเชิงขอความเห็น

"จัดการ!" ลิ่นคำตอบขัดถ้อยขัดคำที่ไม่มีใครหน้าไหนกล้าขัด หมาป่า
อย่างสามขุมเข้ามา ฟอซ์เตรียมจะหลบ แต่ทันใดนั้นสายตาก็เลื้อยไปเห็น
เจ้ากระต่ายที่หมอบตัวลั่นอยู่ มันจึงกระโดดเข้าไปผลัดบันให้พ้นทางหมาป่า

"บอกว่าไม่มีก็ไม่มีสิ" ฟอซ์เบี่ยงตัวหนี ก่อนที่หมาป่าจะกระโจนเข้า
มาตะปบร่างเล็กๆ ของมันตกลงกับพื้น หัวของมันกระแทกลงกับพื้นดิน ทำให้
บางสิ่งหล่นออกมาจากขนแผงคอของมัน

ทุกสายตajibจ้องไปยังสิ่งนั้น ทุกอย่างหยุดนิ่ง ยกเว้นฟอซ์ที่สะบัด
ร่างตัวเองออกจากอุ้งเท้าหมาป่า แล้วก้มลงไปคาบมันขึ้นมาใส่ไว้ในขน
แผงคอเหมือนเดิมพลางหันมาชู้คำรามใส่พวกมัน แต่ดูเหมือนลิงโตจะให้
สัญญาณอะไรบางอย่างกับพวกหมาป่า ทำให้พวกมันหยุดเข้ามาโจมตีฟอซ์

"นั่นกูญแจอะไร ฟอซ์" ลิงโตถามด้วยแววตาและน้ำเสียงที่แฝงไปด้วย
ความละโมภ

"หือ?" ฟอซ์ซึ่งใจอยู่ครู่กับน้ำเสียงนั้นของลิงโตก่อนเหยยอย่างไม่ไว้ใจ
"ก็แค่กูญแจเก่าๆ จะอยากรู้ไปทำไม"

"ข้าถามเจ้าก็ตอบมา!" ลิงโตคำรามดังกึกก้อง ทำเอาบันที่ลั่นอยู่ข้างๆ
สะดุ้ง

ฟอซ์มองลิงโตด้วยสายตาคุ่นคิด 'กับอ้แค่กูญแจดอกเดียว ทำไมต้อง
ขึ้นเสียงด้วย'

"เผอิญมันตกอยู่แถวนี้ข้าก็เลยเก็บมา ก็แค่นั้น"

"ส่งมันมาให้ข้าดูหน่อย"

"อะไรนะ" ฟอซท์ทวนคำ

"ส่งมันมาซะ นิ่งจิ้งจอก" ลิงโตเอ่ยเสียงเย็น

ฟอซท์หนึ่งจ้องลิงโตครู่หนึ่ง ดวงตาสีน้ำตาลแดงของมันกลอกมองไปมา จนลิงโตเริ่มหมดความอดทน

"แล้วถ้าข้าไม่ให้ล่ะ" ฟอซท์เอ่ยอย่างยียวน

"นิ่งจิ้งจอกเจ้าเล่ห์! ข้าบอกให้ส่งมันมาให้ข้า!" ลิงโตลุกขึ้นจากแท่นหิน อย่างโมโห

ฟอซท์ตกใจกับท่าทีของลิงโตเล็กน้อย เท่าที่มันจำได้ มันไม่เคยเห็น ลิงโตลุกออกจากบัลลังก์เลยสักครั้ง แล้วทำไมเรื่องเพียงแค่นี้ถึงทำให้ลิงโต ลุกขึ้นมาได้

ฟอซท์พาร่างที่ปกคลุมไปด้วยขนสีน้ำตาลแดงงามสียเดียวกับสีตาของมันค่อยๆ ก้าวถอยหลังไปอย่างช้าๆ โดยไม่ลืมที่จะสะกดบันไปด้วย

"บัน วิ่งให้เร็วสุดชีวิตเลยนะ รู้ใช่ไหมว่าต้องไปที่ไหน ข้าเคยบอกเจ้า แล้วถ้าเจอสถานการณ์แบบนี้..." ฟอซท์กระซิบบอกบันที่ยังงงๆ กับสถานการณ์

"วิ่ง!!" ทันทีที่สิ้นเสียง ทั้งคู่อีกหันหลังกลับวิ่งออกไปจากถ้ำ

"ตามมันไป! มันจะเป็นหรือตายก็ช่างหัวมัน แต่ต้องเอาบุญเจ้านั้นมาให้ข้า!!"

ฝูงสัตว์ป่ายกโขยงแห่ตามออกไปอย่างรวดเร็วสุดฝีเท้า แต่หาว่าไม่รู้ไม่จำ เจ้าสองตัวที่พวกมันกำลังไล่ตามอยู่นั้นซุกตัวแนบร่างอยู่กับผนังข้างปากถ้ำนี้เอง

"หึ! ใ้พวกโง่เอ๊ย" ฟอซท์แสร้งยิ้มพลางมองตามฝูงพรรคพวกของลิงโต ที่วิ่งไปไกลด้วยความสะใจ "ไปเถอะบัน พวกเราต้องกลับไปที่บ้าน" ฟอซท์พูดเร็วๆ ก่อนจะลากบันไปอีกทาง

บทที่ 2

บัน

พ่อชู้ชุดเอาอาหารที่ฝังไว้ขึ้นมาทันทีที่กลับถึงโพรงไม้ที่พวกมันเรียกว่าบ้าน โดยมีสายตาของบันมองอยู่เฉยๆ

"อันนี้ฝังไว้เมื่อสองวันที่แล้ว กองนั้นส่วนของเมือวาน ส่วนอันนี้ของวันนี้ ยังมีที่เก็บไว้สำหรับฤดูหนาวที่ยังไม่ได้ขุดขึ้นมาอีก ช่วยกันขุดลิบัน ที! ถึงคราวอพยพถิ่นฐานครั้งใหญ่เลยงานนี้"

"เอ่อ... พ่อชู้" บันเอ่ยพลางก้มหน้าหลบสายตา "ซ้ำว่าเราให้กัญแจมันไปเถอะ"

"ชะ!" พ่อชู้หันขวับมามองเจ้ากระต่าย "รู้ตัวหรือเปล่าว่าเจ้าพูดอะไรออกมา เจ้าไม่เห็นท่าทีของสิงโตตอนที่เห็นกัญแจนี้หรือไง หรือว่าเจ้าตาบอดหา!"

"ข้าก็เห็น แต่ทำไมเราต้องทำถึงขนาดนี้ด้วย กัญแจนี้มันดียังไงกัน"

"นี่! เจ้าคิดว่าเจ้าสิงโตจะอยากได้กัญแจเก่าๆ สนิมเชรอะนี่ไปทำไม ถ้ามันเป็นแค่กัญแจธรรมดา บางทีอาจมีอะไรบางอย่างที่เจ้าสิงโตต้องการก็ได้ และข้าก็เชื่อมั่นต้องไม่ใช่เรื่องดี แล้วไม่ใช่แค่มันจะไม่ดีกับเรา เลวๆ อย่างเจ้าสิงโตนะจะต้องคิดทำอะไรบางอย่างที่ร้ายแรงมากๆ แน่"